

Denne våren leser vi Lukas evangelium sammen som menighet, Lukas var en lege som bestemte seg for å skrive ned en detaljert fortelling om alt det som hadde skjedd i Israel i den første halvdel av det første århundret etter Kristus. Det Lukas skriver om er så viktig for verdenshistorien at vår tidsregning er basert på det. Og selv om mange har begynt å bruke "etter vår tidsregning" for å slippe å snakke om Jesus, kommer de ikke bort fra at vi er i år 2022 etter Kristus, altså 2022 år etter at Jesus ble født. Dagen i dag er høydepunktet i fortellingen om Jesus, verdenshistoriens sentrum! I dag feirer vi at Jesus har stått opp, graven er tom og han er ikke der. Jesus lever!

Dette er kjernen i vår tro, at Jesus døde for våre synder og beseiret døden slik at vi kan få evig liv og få leve sammen med Gud slik han hadde tenkt det i fra skapelsen. Paulus - han som først prøvde å utrydde denne nye bevegelsen som forkynte at Jesus var stått opp, men så møtte Jesus og ble en av de viktigste forfatterne i det Nye Testamentet - han skriver i sitt første brev til menigheten i Korint om hvor viktig det er at Jesus har stått opp. I Korint var de begynt å snakke om at det ikke fantes noen oppstandelse fra de døde, og da retter Paulus på dem og sier: **PP**

1. Kor 15, 15-22

Da står vi som falske vitner om Gud. For da har vi vitnet imot Gud når vi sier at han har oppreist Kristus, noe han ikke har gjort hvis døde ikke står opp. For hvis døde ikke står opp, er jo heller ikke Kristus stått opp. Men hvis Kristus ikke er stått opp, da er deres tro uten mening, og dere er fremdeles i deres synder. Da er også de fortapt som har sovnet inn i Kristus. Hvis vårt håp til Kristus gjelder bare for dette livet, er vi de ynkeligste av alle mennesker. Men nå er jo Kristus stått opp fra de døde, som førstegrøden av dem som er sovnet inn. Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes oppstandelse kommet ved et menneske. For slik alle dør på grunn av Adam, skal alle få liv ved Kristus.

Jesus har stått opp, og alle skal få liv ved Kristus. Derfor feirer vi denne dagen! Jeg kunne snakket i timesvis om påsken og alt rundt det, men det skal jeg ikke.

I dag har vi kommet til kapittel 16 og 17, og Jesus underviser disiplene sine om å prioritere. Han snakker også en del om det som skal komme, og hva som skal skje når menneskesønnen kommer igjen. De to forrige gangene snakket jeg om hvor viktig det er hva vi gjør i dette livet fordi det får konsekvenser for resten av vår tilværelse. Vårt liv her på jorda er bare en liten flik av vår eksistens, og i dag har jeg tenkt å snakke om evigheten. Det at Jesus har dødd og stått opp betyr at alle som tar imot det han har gjort for oss, alle som tror på ham, skal få være sammen med ham i all evighet, og ikke gå fortapt.

Kapittel 15 som vi leste sist handler om at Jesus bryr seg om alle mennesker, og i innledningen til kapittelet kunne vi lese dette: **PP**

Lukas 15, 1-2

Alle tollerne og synderne holdt seg nær til Jesus for å høre ham. Men fariseerne og de skriftlærde murret og sa seg imellom: «Denne mannen tar imot syndere og spiser sammen med dem.»

Og Jesus svarte med å fortelle lignelsene om den ene som var kommet bort og ble funnet igjen, og om at det blir stor glede i Himmelen når en synder vender om. I kapittel 16 som jeg skal ta utgangspunkt i i dag underviser Jesus disiplene sine om å forvalte penger, og om at man ikke kan tjene både Gud og Mammon, du kan ikke tjene to herrer – en må være førsteprioritet. Så forteller han en lignelse til de pengekjære fariseerne som stod og hørte på: **PP**

Lukas 16, 19-31

Det var en rik mann som kledde seg i purpur og fineste lin og levde i fest og luksus dag etter dag. Men utenfor porten hans lå det en fattig mann som het Lasarus, full av verkende sår. Han ønsket bare å få mette seg med det som falt fra den rikes bord. Hundene kom til og med og slikket sårene hans. Så døde den fattige, og englene bar ham til Abrahams fang. Den rike døde også og ble begravet. Da han slo øynene opp i dødsriket, der han var i pine, så han Abraham langt borte og Lasarus tett inntil ham. 'Far Abraham', ropte han, 'ha barmhjertighet med meg og send Lasarus hit, så han kan dyppe fingertuppen i vann og svalde tungen min. For jeg pines i denne flammen.' Men Abraham svarte: 'Husk, mitt barn, at du fikk alt det gode mens du levde, og Lasarus fikk det vonde. Nå trøstes han her, mens du er i pine. Dessuten er det lagt en dyp kløft mellom oss og dere, slik at de som vil komme herfra og over til dere, ikke skal kunne det, og ingen kan gå over fra dere til oss.' Da sa den rike: 'Så ber jeg deg, far, at du sender ham til mine fem brødre hjemme hos min far for å advare dem, så ikke de også skal komme til dette pinestedet.' Men Abraham sa: 'De har Moses og profetene, de får høre på dem.' Han svarte: 'Nei, far Abraham, men kommer det noen til dem fra de døde, vil de omvende seg.' Abraham sa: 'Hører de ikke på Moses og profetene, lar de seg heller ikke overbevise om noen står opp fra de døde.'»

I begynnelsen av denne lignelsen blir vi introdusert for to personer som står i voldsom kontrast til hverandre: en er rik, den andre er fattig, en er dekket av det fineste lin og purpur, den andre er dekket av sår, en levde i fest og luksus hver dag i huset sitt, den andre sulter hver dag utenfor porten hans. Og til slutt leser vi at den rike ble begravet, men det står det ikke noe om når det gjelder den fattige – så antakelig døde han på gata og ble båret bort av fremmede. Og så er det en vesentlig forskjell til som dere kanskje ikke har lagt merke til, jeg tenkte ikke over viktigheten av dette før jeg hørte Tim Keller snakke om det. En av disse to har et navn, og den andre har ikke det.

Det er sikkert bare tilfeldig tenker du kanskje, men hvis vi ser på alle de andre lignelsene Jesus forteller så er det ingen andre steder noen i disse lignelsene har et navn – det er en samaritan, en gjeter, en kvinne som..., en mann som... Derfor er det av betydning når Jesus først gir navn til en person i en lignelse. Lasarus betyr "Gud er min hjelp", og navnet er nok ikke valgt tilfeldig. Hvorfor har den ene fått navn og ikke den andre? I vers 26 sier Abraham **PP** *Husk, mitt barn, at du fikk alt det gode mens du levde.* I alle år har filosofer prøvd å finne ut av hva som er det virkelig gode, hva er det som er verdt å ofre alt for? Her ser vi at den rike mannen allerede har valgt – han har allerede fått alt det gode. I motsetning til Lasarus – Gud er min hjelp, mitt gode, mitt håp, så har den rike mannen mistet dette da han døde fordi det var hans rikdom, hans overflod og status. Han hadde bygd livet sitt helt og holdent på dette. Grunnen til at han ikke har et navn er fordi hans identitet ligger i at han er en rik mann. Uten det er han ingenting.

Noe av et menneskes identitet er å vite hvem du er, å vite at du er verdifull, og å vite hvor du skal. Hvis du bygger livet ditt på Gud – hvis du har din identitet i Gud så vil ingen omstendigheter kunne ta fra deg din identitet – den vil alltid være der. Uansett hva som skjer så vil du ikke miste din identitet – du vil alltid vite hvem du er, at du er verdifull, og hvor du skal. Og det perfekte eksempel på dette er Lasarus i denne lignelsen. Lasarus gjennomgikk den største endringen noen kan gjennomgå – han døde. Men han er fortsatt Lasarus.

Den rike mannen er det annerledes med – han har ikke et navn fordi han bygde sin identitet på noe annet enn Gud. Hvis du bygger din identitet på karrieren din, på barna dine, på talentet ditt – eller på hva som helst annet (som også kan være gode ting) enn Gud, hva skjer når du mister det? Jeg har snakket med folk som når ungene har flyttet ut sier "Jeg vet ikke hvem jeg er uten barna mine". De har bygd sin identitet på morsrollen eller farsrollen, og må "finne seg selv" igjen, bygge opp ny identitet. Og det er jo bra hvis man kan gjøre noe med det.

Er du villig til å se på livet ditt sånn som dette avsnittet vil at du skal se på det? Altså: Har du et navn? Eller er du bare en mor eller en far, en vellykket forretningsmann – eller kvinne, en student...? Og det er ikke noe galt i å være disse tingene, men hvis det er alt du har?

Tilbake til lignelsen: Den rike mannen våknet opp i dødsriket, forlatt. Og da er det kanskje mange av dere som reagerer, mange har kanskje en ide om hva helvete er – det er mange teorier om det, og mange vil ikke være kristne nettopp på grunn av det de tenker om fortapelsen, at de ikke kan tro på en Gud som kaster folk i helvete og holder dem der i evig pine for alltid... Eller du er en av dem som er vokst opp med at det er sånn det kommer til å være, at de som ikke tar imot Jesus blir kastet i

flammene i helvete. Jeg tror ikke det du tenker om helvete stemmer med det vi ser i denne lignelsen som Jesus forteller, dette var en aha-opplevelse for meg.

La oss se på hva som skjedde her. Den rike mannen sier: **PP** *ha barmhjertighet med meg og send Lasarus hit, så han kan dyppe fingertuppen i vann og svale tungen min.* Er ikke det rart? Hva er det som skjer her? Dette er den rike mannen som fortsatt vil ha en tjener til å varte seg opp, selv om ting er annerledes nå – han holder fortsatt fast ved det som var hans identitet da han levde, sin autoritet, status, posisjon. Han var sjefen, og tjenerne skulle lystre hans minste ønsker. Han tror fortsatt at han kan få Lasarus til å tjene ham! Vi ser at han skjønner at det er noe som ikke stemmer, han ber om hjelp siden han pines, men samtidig forstår han ikke, eller fornekte det som har skjedd – han har mistet sin posisjon, han har mistet seg selv.

Og så ser vi at han ber Abraham om **PP** å sende Lasarus til brødrene sine – som også er rike og behandler de fattige dårlig – for å si ordentlig ifra til dem, så de skal slippe å komme til samme sted som ham. Hva betyr dette? Han sier at han ikke ble ordentlig advart selv! "Ingen fortalte meg at dette kom til å skje!"

La dere forresten merke til hva den rike mannen ber om? **PP** Han ber om at Lasarus skal komme til han og tjene ham – han ber ikke om å få komme ut! Han ber ikke om tilgivelse! Han antyder at han ikke er skyldig, han fortjener ikke å være der, og derfor bør noen sende noen for å gi brødrene en ordentlig advarsel! Han legger skylden på noen andre... Er ikke det litt rart? Hvis det var sånn at Gud sendte mennesker til helvete og holdt dem der mot sin vilje, ville han da ikke bedt om å få komme ut derfra? Han ville vel gjort alt han kunne for å komme seg vekk? Helvete er kanskje ikke det du har tenkt, helvete er bare den falske identiteten du har valgt for livet ditt som fortsetter i all evighet. Der er ikke mer enn det du har bedt om, noe du har valgt selv. C.S. Lewis sier **PP**

In the long run the answer to all those who object to the doctrine of hell is itself a question: "What are you asking God to do?" To wipe out their past sins and, at all costs, to give them a fresh start, smoothing every difficulty and offering every miraculous help? But he has done so, on Calvary. To forgive them? They will not be forgiven. To leave them alone? Alas, I am afraid that is what he does.

I kristendommen lærer vi at det finnes en evig eksistens, og hvis dette er sant er det mange ting vi ikke trenger å tenke på hvis livet mitt bare er 80 år eller der omkring, men som jeg virkelig trenger å tenke på hvis jeg skal eksistere i all evighet. Hvis jeg blir mer og mer gretten mens jeg lever her på jorda er det kanskje ikke så merkbart, men hvis det fortsetter i en million år vil det merkes godt. C. S. Lewis sier: **PP**

"Hell begins with a grumbling mood, always complaining, always blaming others... but you are still distinct from it. You may even criticize it in yourself and wish you

could stop it. But there may come a day when you can no longer. Then there will be no you left to criticize the mood or even to enjoy it, but just the grumble itself, going on forever like a machine. It is not a question of God "sending us" to hell. In each of us there is something growing, which will BE hell unless it is nipped in the bud."

Den rike mannen i lignelsen vår har en avhengighet, og det som kjennetegner avhengighet er at til å begynne med kan det være bra, godt, hjelpe deg, men etterhvert må du ha mer og mer for å få samme kicket, og det ender opp med å spise deg opp, fortære deg. Det er det som er ilden i helvete som brenner deg opp. Ettersom tiden går blir du mer og mer ulykkelig, men du får ikke til å slutte selv om du prøver. Og så begynner du å legge skylda på alle andre, du benekter at du har et problem og bortforklarer det du holder på med. Du isolerer deg mer og mer fra andre. "Ingen skjønner hva jeg gjennomgår, alle er imot meg" Du blir mer og mer oppspist av det du er avhengig av. ... Det C.S Lewis sier er at uansett hva det er annet enn Gud som er grunnlaget for din identitet er det du åndelig sett er avhengig av. Og selv om det ikke går så langt i dette livet vil det i løpet av evigheten være det som er helvete.

Se på den rike mannen – han jakter fortsatt på kicket – han vil at noen skal komme og tjene ham, gjøre som han sier, han jakter fortsatt på makt der han sitter i dødsriket... Det er rimelig patetisk... Han blir fortært av sin avhengighet. Og han er isolert – han er langt borte fra Abraham og Lasarus, det er en kløft mellom dem som ikke kan krysses. Jo mer selvopptatt og selvsentrert du blir, jo mer isolert blir du fra Gud. Til syvende og sist gjør Gud bare det du ber ham om, han lar deg være i fred. Tanken om fortapelse er i sin enkleste form dette, du har brukt din frie vilje til å velge bort Gud. C. S. Lewis sier: **PP**

"There are only two kinds of people in the end: those who say to God, 'Thy will be done,' and those to whom God says, in the end, 'Thy will be done.'"

Alle de som går fortapt har valgt det selv. I romerbrevet kap 1 står det at Gud overlot menneskene til sine lyster, Gud har gitt oss mengder av informasjon så vi kan ta egne valg, og mange velger bort Gud og velger å være overgitt til sine egne lyster – og det er det som blir helvete for dem.

Rett før Jesus forteller denne lignelsen håner fariseerne Jesus, og da svarer han dette:
PP

Lukas 16, 15

"Dere vil gjerne fremstå som rettferdige i menneskers øyne, men Gud kjenner hjertene deres. Det som mennesker setter høyt, er avskyelig i Guds øyne..."

Gud har en helt annen standard enn oss, og i lignelsen om den rike mannen og Lasarus forklarer han dette for dem. Gud bryr seg om de fattige, de som er utenfor, utstøtt, de syke, de urene, tollere!... Sørg for at du har din identitet i Jesus, i det Gud ønsker for livet ditt – vi pleier å si at vi vil være med på det Gud gjør i byen vår, vi vil koble oss på Guds hjerte.

Til slutt i denne lignelsen ser vi noe annet interessant – den rike mannen ber Abraham sende Lasarus til brødrene sine så de kan endre sin levemåte, så de kan få en annen identitet, ta imot Gud. Men Abraham sier – de har Moses og profetene, de har alt de trenger av informasjon. Men da sier han "Nei, send Lasarus, da vil de tro". Hvis de kan bli skremt av et gjenferd vil de omvende seg. "Litt som den julefortellingen med de tre spøkelsene, kan du ikke gjøre sånn med dem?" Men det går ikke an å skremme dem til å tro, selv om det funker på film. Jesus sier gjennom denne lignelsen at selv om noen hadde stått opp fra de døde ville de ikke komme til tro. **PP** La dere merke til det? Jesus sier til fariseerne – selv om dere hadde stått foran graven og jeg kom ut med merker på hender og føtter ville dere ikke tro det! Dere trenger Moses og profetene for å forstå hvorfor jeg døde og stod opp.

Du trenger å vite at det var på grunn av Guds kjærlighet til menneskene Jesus stod opp, og det som trengs for å endre identitet er å forstå hvor høyt Gud elsker deg! Jesus elsker deg så høyt at han valgte å gjennomgå den verste smerte du kan tenke deg, ikke bare den fysiske smerten han gjennomgikk, men han lot seg også skille fra Gud for deg – han tok vår straff på seg, han var i helvete for deg, så du skulle slippe. Det som kan få deg til å endre livet ditt og retningen din fullstendig er et møte med Guds kjærlighet gjennom Jesus.

I dag feirer vi nettopp dette – Jesus stod opp fra døden, overvant døden, så vi ikke skal gå fortapt men ha evig liv sammen med Gud. Jesus er stått opp så vi kan få liv ved ham! Vi skal ikke trenge å gå fortapt, miste oss selv til den falske identitet alt annet gir oss. Jesus ønsker å sette deg fri dra det verden tilbyr, som til syvende og sist fortærer oss. Du er ikke fri før du lar Jesus sette deg fri fra verdens lenker, det var derfor kom til jorden og tok på seg vår straff – så vi skulle bli virkelig frie!